

अपस्तम्भ (von स्तम्भ् mit अप) m. ein luftführendes Gefäß an den Seiten der Brust Suçr. 1, 349, 20.

अपस्नात (von स्ना mit अप) adj. der sich nach einer Todtenceremonie abgewaschen hat AK. 3, 1, 19. R. 2, 42, 22.

अपस्नान (wie eben) n. 1) Abwaschung nach einer Todtenceremonie H. 375. — 2) das hierzu verwandte Wasser M. 4, 132.

अपस्पति (अपस् + पति) m. N. pr. ein Sohn Uttānapāda's VP. 86, N. 1. अपस्पर्श (1. अप + स्पर्श) adj. f. अपा unempfindlich: योनिः Suçr. 2, 397, 20. 398, 10.

1. अपस्पर्श (1. अप + पस्पृष्) adj. nicht hart berührend, nicht wehe-
thuend: अर्द्धिसत्तीरपस्पृशः । विद्याम् यासां भुजौ धेनुनां न RV. 10, 22, 13.

2. अपस्पृष् (von स्पृष् mit अप) adj. sich nicht berühren lassend, wider-
spänstig; s. अनपस्पृष्.

अपस्किर्ग (1. अप + स्किर्ग) P. 6, 2, 187.

अपस्फुर (von स्फुर mit अप) adj. wegschnellend, s. अनप०.

अपस्फुर (wie eben) adj. wegschnellend, ausschlagend; bildlich vom
gährenden Soma-Trank RV. 8, 58, 10. Vgl. अनप०.

अपस्फुरत् (wie eben) adj. dass., s. अनप०.

अपस्मार (von स्मृ mit अप) m. Besessensein, Tollheit; Fallsucht H.
321. Suçr. 2, 537, 11. fgg. Śāh. D. 64, 4. 68, 1. Verz. d. B. H. No. 934. 973.
996. 1005. स्मरापस्मार BHARTR. 1, 88.

अपस्मारिन् (wie eben) adj. besessen, toll; von Fallsucht behaftet M.
3, 7. Suçr. 2, 540, 5. Śāh. D. 68, 5.

अपस्प (denom. von 1. अपस्), अपस्पति geschäftig sein: स्विध्मा यद्न-
धिर्त्वरपस्यात् RV. 4, 121, 7. Vgl. स्वपस्पत्:

1. अपस्प (von अपस् Wasser = 2. अप् 1) adj. f. ०सी wässerig, zer-
fließend (vielleicht mit dem Doppelsinn: geschäftig): अतिष्ठत्तमपस्पे
न सर्गं कृत्वा तमसि विष्यां जघान RV. 10, 89, 2. सधमोदा खुमिनीरापे र्-
ता अनाद्यष्टा अपस्पेऽवसानाः VS. 10, 7. — 2) f. ०स्या eine besondere
Art Brennziegel (20 an der Zahl, zur Aufbaue des heiligen Feuer-
altars) Çat. Br. 7, 4, 37. 5, 3, 41. 44. 8, 2, 3, 4. 10, 4, 3, 14. 15. Kāt. Çr.
17, 6, 2, 8, 13, 21. MAHIDR. zu VS. 13, 53.

2. अपस्प (von 1. अपस् 1) adj. s. स्वपस्प. — 2) f. ०स्यो Geschäftigkeit:
सूर्यिदस्मा अन्नु दादपस्याम् RV. 7, 45, 2. 5, 44, 9. Vgl. स्वपस्या.

अपस्पु (wie eben) adj. geschäftig, von Händen und Fingern RV. 9, 14,
2. 38, 2. 10, 133, 1. शतं धारो अपस्पुवः 9, 56, 2. 1, 79, 1. गिरः 9, 2, 7. 76, 2.

अपह (von हन् mit अप) adj. abwehrend, vertreibend, mit dem obj.
componirt: मन्त्रैर्विषापहैः M. 7, 217. डुःखोत्कापह R. 3, 79, 44. 2, 43, 8.
PAÑKAT. III, 98. MAHĪH. 138, 1. H. 675.

अपहति (wie eben) f. Abwehr, Vertreibung: रत्नसामपहत्यै AIR. Br.
1, 16, 6, 1. न वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रियोरपहतिरस्ति KHĀND. Up. 8,
12, 1.

अपहर्त्तर (wie eben) nom. ag. Abwehrer, Vertreiber: रत्नसाम् Çat. Br.
1, 1, 4, 6. 2, 1, 6. KHĀND. Up. 1, 3, 1. Suçr. 2, 77, 16.

अपहरण (von हर् mit अप) n. das Forttragen, das Entwenden: सी-
ताद्रव्यापकरणे शत्र्वाणामौषधस्य च M. 9, 293. 11, 57. 165. राष्याप० N.
10, 9. PAÑKAT. 82, 7. Uebertr. Vernichtung: तपोऽप० VIÇV. 13, 11. 14, 16.

अपहर्त्तर (wie eben) nom. ag. Entwender; das obj. im gen.: निन्तेपस्य

M. 8, 190. 192. im acc.: अन्नमपहर्त्तार आह्वरका भवति आद्वे सिद्धे P. 3,
2, 185, Sch. geht im comp. voran: भार्याप० R. 4, 17, 32. कोषाप० M. 9,
275. Uebertr. Sühner: स्तेपेदोषापहर्त्तृणां व्रतानाम् M. 11, 161.

अपहर्त्त (1. अप + हर्त्त) P. 6, 2, 187, Sch.

अपहान (von हा, झिकृति mit अप) s. अपरापहणा und पूर्वाप०.

अपहानि (wie eben) f. das Vergehen, das Schwinden: सर्वपाशाप०
ÇVETĀCV. Up. 1, 11.

अपहार (von हार mit अप) m. 1) Fortnahme, Entwendung: भार्याप०
R. 3, 75, 60. धनाप० VID. 319. PAÑKAT. 126, 21. KULL. zu M. 8, 332. येन
(d. i. रामेण) — कर्णनासापहारेण भगिनो मे विव्रपिता R. 3, 40, 18. Ent-
fernung: निद्रापहार PRAB. 81, 5. — 2) das Verthun fremden Gutes Dās.
im ÇKDr. — 3) das dem-Auge-Entziehen, Verbergung, Verhetmlichung:
आत्मापहारं करु sich verstellen, sich ein fremdes Ansehen geben ÇĀK.
13, 22. Vgl. आत्मापहारक M. 4, 255. — 4) Verlust AK. 3, 3, 16. H. 1524.

अपहारक (wie eben) adj. forttragend, entwendend, stehend; subst.
Dieb: जालापहारकान् (पत्तिणाः) HIT. 14, 9. परद्रव्याप० M. 9, 256. JĀGŪ.
3, 213. R. 2, 82, 11. 4, 16, 48. PAÑKAT. 133, 6. 225, 24. वागपहारक ein
Rededieb, der sich eine Kenntniss von den heiligen Schriften verschafft,
ohne dazu berechtigt zu sein, M. 11, 51. JĀGŪ. 3, 210. आत्मापहारक der
sein Selbst bestiehlt, sich für Jemand anders ausgiebt als er ist, M. 4,
255. Vgl. अपहार 3.

अपहारिन् (wie eben) adj. forttragend, mit sich fortziehend: इन्द्रिया-
णां विचरन्तं विषयेष्वपहारिषु M. 2, 88. नदी नीला मकधारा सर्वभूतापहा-
रिणी R. 4, 44, 81. कालपाशेन सर्वभूतापहारिणा 5, 88, 21. 6, 82, 73. der
entwendet: दाराप० R. 5, 66, 31. PAÑKAT. 33, 4.

अपहास (1. अप + हास) m. ein Lachen ohne Veranlassung H. 298.

अपहास्य (von हस् mit अप) adj. zu verlachen, zu verspotten: त्वया
यदपहास्यं मे श्रुत्वा R. 2, 27, 2.

अपहिकार (1. अप + हिकार) adj. ohne die beim Absingen des Śā-
man angewendete Silbe him: गायत्रेणापहिकारेण तुष्टुविरि Çat. Br. 2,
2, 4, 11. अपहिकारं ह्येव पुरा ततः सामास 12.

अपहर्त्त (von ह्नु mit अप) m. 1) das Längnen AK. 3, 4, 210. H. an. 4,
301. MED. v. 57. P. 1, 3, 44. 3, 2, 115, Vārt. 2. M. 8, 52. 139. Verstel-
lung: ज्ञातं मया ते हृदयं सखे मापहर्त्तं कथाः (BROCKHAUS: gib dich nicht
der Verzweiflung hin) KHĀND. 10, 92. सापहर्त्त adj. sich verstellend 13,
156. — 2) Besänftigung, Befriedigung: एष उ वाक्नस्यापहर्त्तः Çat. Br.
1, 8, 3, 9. Zuneigung, Liebe H. an. MED.

अपहृति (wie eben) f. 1) das Längnen ÇĀBDAR. im ÇKDr. — 2) N.
einer rhetorischen Figur KĀVJA-PR. 146, 11. fgg.

अपह्रास (von ह्रस् mit अप) m. Verminderung, Reduction Suçr. 2, 221, 18.

अपोवत्स (अपाम्, gen. pl. von 2. अप्, + वत्स) m. Wasserkalb, N. eines
Sternes, COLEBR. Misc. Ess. II, 352.

अपाक् s. u. अपाञ्च.

1. अंपाक (von अञ्च् mit अप) adj. abseits oder hinten liegend, entfernt,
von fern kommend: अमोगयं प्र यद्विहृत्त ऐतनापीकाः प्राञ्चो मम के-
चिदापयः RV. 1, 110, 2. अर्द्धिद्युत्स्वपीका विभावा 6, 11, 4. 12, 2. VS. 20, 44.
Die Erklärer zerlegen das Wort in अ + पाक (!). — Vgl. अपाका, अपा-
कचत्स, अपाकात्, अपाकेत्य.